

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Zory Komancové a soudců Mgr. Marcely Vítkové a JUDr. Miroslava Řezáče ve věci žalobce **V Y D R U S , spol. s r. o.**, sídlem Králíky, Pivovarská 382, PSČ 561 69, IČO 15029239, zast. JUDr. Milanem Wachtlem, advokátem, AK Hradec Králové, Masarykovo nám. 1279/7, PSČ 500 02, proti žalovanému **ESAPO, spol. s r. o.**, sídlem Zlín, Osloboditelů 187, PSČ 760 01, IČO 63483378, zast. JUDr. Františkem Schulmannem, advokátem, AK Praha 1, Valentinská 92/3, PSČ 110 00, o 6.853,44 € s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 22. 9. 2016, čj. 39 C 102/2015-134,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se v části I. výroku, kterou byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 6.853,44 € s 8,05% úroky z prodlení ročně od 18. 8. 2015 do zaplacení, potvrzuje.
- II.** Rozsudek soudu prvního stupně se v části I. výroku, kterou byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci 8,05% úroky z prodlení ročně z částky 6.853,44 € od 2. 7. 2015 do 17. 8. 2015 mění tak, že žaloba se v tomto rozsahu zamítá.
- III.** Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 98.916,27 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Wachtla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV.** Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 22.470,34 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Wachtla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou soudu prvního stupně 29. 9. 2015 domáhal se žalobce po žalovaném zaplacení částky 6.853,44 € s 8,05% úroky z prodlení od 2. 7. 2015 do zaplacení. Uvedl, že ve

dnech 2. až 4. 2. 2015 provedl pro žalovaného sedm v žalobě blíže specifikovaných mezinárodních přeprav zboží na trase Třinec (ČR) – Visonta (HUN), resp. Visonta (HUN) – Třinec (ČR). Dle objednávky žalovaného ze dne 2. 2. 2015 přistoupil vozidlem RZ 4E7 4190 k přepravě na trase Tarnowskie Góry (PL) – Třinec (ČR). Objednávka byla zrušena, žalobce v souvislosti s tím vyúčtoval žalovanému marný nájezd vozidla a tři dny prostojů. Všechny tyto nároky (přepravné, marný nájezd a prostoje) vyúčtoval žalobce žalovanému fakturou č. FOZ001531/15131 ze dne 1. 7. 2015 se splatností téhož dne celkovou částkou 6.853,44 €. Žalovaný žalobci ani přes výzvu dlužnou částku neuhradil, vystavenou fakturu i upomínku vrátil zpět s obecným prohlášením, že nejsou opodstatněné.

Žalovaný označil skutková tvrzení žalobce za zkreslující a zavádějící, neboť vynechal podstatnou informaci o spolupráci se slovenskou společností Subculture shop, s. r. o. Žalovaný uvedl, že objednal a odebral v Polsku zboží, jehož přepravu sestávající ze dvou etap (z Polska do Třince a z Třince do Maďarska) objednával u žalobce. Náklady spojené s etapou Polsko – Třinec vždy žalobci zaplatil, přeprava z Třince do Maďarska šla vždy k tíži společnosti Subculture shop, s. r. o. Žalovaný tedy přepravu objednával vždy s tím, že částku kolem 900 € za dopravu na trase Třinec – Visonta hradí společnost Subculture shop, s. r. o. Na objednané přepravy také žalobce vystavoval dvě faktury, jednu ve výši cca 100 € adresovanou jemu a druhou ve výši cca 900 € adresovanou společnosti Subculture shop, s. r. o. Tímto způsobem se v průběhu ledna a února 2015 uskutečnilo minimálně 13 přeprav. V roce 2014 se pak uskutečnilo minimálně 20 přeprav, přičemž všechny byly zaplacené společností Subculture shop, s. r. o., i když přepravy objednával výhradně žalovaný. Žalobce tedy zcela bezpečně věděl, že tuto část přepravy hradí společnost Subculture shop, s. r. o. Poukazoval dále na to, že žalobce v objednávce sám vyplňoval termíny nakládky a vykládky, tzn. že s objednávkami bez omezení manipuloval. Na tvrzené přepravy žalobce rovněž nejprve vystavil faktury na společnost Subculture shop, s. r. o., tato mu je však údajně nezaplatila, takže vychytrale vystavil novou fakturu vůči žalovanému. Poukazoval na to, že společnosti Subculture shop, s. r. o., žalobce tvrzené přepravy vyúčtoval částkou v celkové výši 5.664 €, zatímco po žalovaném požaduje 6.853,44 €. K vlastním přepravám žalovaný dále namítal, že žalobce při nich použil znečištěné cisterny, což bylo reklamováno konečným odběratelem zboží, žalovaný reklamační nároky uspokojil, po žalobci však regres neuplatňoval. Žalobce dle žalovaného rovněž nedbale nakládal s doprovodnou administrativou. Vyslovil přesvědčení, že jím popsany stav spadá pod režim ustanovení § 545 zákona č. 89/2012 Sb., (nový) občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), o zavedené praxi stran, která má svůj význam i při výkladu projevu vůle (§ 556 odst. 2 občanského zákoníku), a že tato pravidla se užijí všude tam, kde strany spolu kontrahují opakovaně (koncepce vycházející z Vídeňské úmluvy o mezinárodní koupi zboží). Žalovaný proto dovozuje, že není ve věci pasivně legitimován a že ze strany žalobce se jedná o šikanózní žalobu, jejímž cílem je způsobit žalovanému majetkovou újmu.

Žalobce s argumentem žalovaného, že v daném případě se jednalo o zavedenou praxi stran, zásadně nesouhlasil. Připustil, že provedl i další žalovaným objednané přepravy zboží, jednalo se však o občasné objednávky většího množství přeprav v rozmezí několika po sobě jdoucích dnů. Rozhodně mezi nimi není a nebyl takový obchodní vztah, který by z hlediska času, intenzity, pravidelnosti a rozsahu mohl být posuzován jako jakákoli praxe. Dodal, že se co do provádění přeprav a jejich vyúčtování vždy řídil pokyny žalovaného (danými pro každou přepravu) a připustil, že předmětné přepravy nejprve účtoval společnosti Subculture shop, s. r. o. Poté, co tato společnost v rozporu s pokynem žalovaného odmítla předmětnou přepravu

uhradit, žalobce tyto daňové doklady stornoval a vystavil nový daňový doklad (faktura č. FOZ001531/15131 ze dne 1. 7. 2015) na žalovaného, s nímž jediným byl ve smluvním vztahu, neboť si provedení přeprav objednal. Jednoznačně odmítl a účelovým označil tvrzení žalovaného, že usiluje o duplicitní úhradu téhož plnění, a za nepravdivé označil tvrzení, že by pro přepravu používal znečištěné cisterny. Za nepřipadnou označil i námitku žalovaného, že by nedbale nakládal s doprovodnou administrativou, neboť on sám byl neustále nucen urgovat žalovaného o poskytnutí údajů k řádnému vyplnění přepravních dokumentů. Popřel, že by kdy prováděl opravy náložních listů.

V průběhu řízení před soudem prvního stupně (jednání konané 22. 6. 2016) žalobce doplnil, že po první objednávce v roce 2014 žalovanému sdělil, že není oprávněn provedenou přepravu fakturovat společnosti Subculture shop, s. r. o., a jestliže nastanou problémy s placením, bude provedené přepravy fakturovat žalovanému. Žalovaný popřel, že by mu žalobce něco takového kdy sdělil, nicméně uvedl, že objednávky, stejně jako provedení přeprav považuje za nesporné. Žalobce nerozporoval žalovaným popsané provedení 33 předchozích přeprav. Na závěr tohoto jednání soud poučil účastníky řízení o koncentraci řízení (§ 118b o. s. ř.) s tím, že k případnému doplnění skutkových tvrzení a důkazů stanovil lhůtu do 15. 7. 2016.

Žalobce v podání doručeném soudu poslední den této lhůty označil důkazy k prokázání svého tvrzení, že on sám nebyl v žádném smluvním vztahu se společností Subculture shop, s. r. o.

Žalovaný se v replice k tomuto podání (soudu doručena 7. 9. 2016) snažil obhájit své přesvědčení, že mezi žalobcem a společností Subculture shop, s. r. o., existoval přímý právní vztah o provedené přepravě a že právě zavedená praxe mezi účastníky prokazuje, že žalovaný byl ve vztahu k přepravě mezi Českou republikou a Maďarskem toliko osobou obstarávající přepravu jménem a na účet společnosti Subculture shop, s. r. o. Podrobně popisoval podstatu obchodního vztahu mezi ním a společností Subculture shop, s. r. o., a uvedl, že tato společnost (Subculture shop, s. r. o.) mu jako kupující objednávkou dávala pokyn, aby jejím jménem a na její účet zajistil navazující přepravu z České republiky do Maďarska, jestliže žalovanému vždy sdělila konkrétní adresu pro doručení (vykládku). Dle tohoto schématu pak také byly provedeny žalobou tvrzené přepravy. K prokázání svých tvrzení žalovaný v tomto podání navrhoval výsledk svého jednatele, dále M. V. (jednatele Subculture shop, s. r. o.) a G. J. (pracovníka Subculture shop, s. r. o.). Dále vznášel výhrady k žalobcem nárokováným platbám za prostoje a v souvislosti s marným nájezdem do Polska, jejich oprávněnost výslovně popřel. Namítal, že žalobcem předložené objednávky byly vyhotoveny ex-post osobou zjevně odlišnou od žalovaného (podezírám proto žalobce, že si je vystavil či upravil dle své potřeby), vznášel námitky k žalobcem předloženým CMR a výhrady k navrženému výsledku svědkyně L. N.. Vyslovil dojem, že sám žalobce ani neví, na základě jaké právní konstrukce své nároky žaluje, jestliže na základě objednávky žaluje jeho, přitom zcela ignoruje zavedenou obchodní praxi i skutečnost, že závazek provést přepravu přijal s tím, že jej hradí společnost Subculture shop, s. r. o. Zopakoval své přesvědčení, že ve sporu není pasivně legitimován.

Žalovaný v podání doručeném soudu poslední den lhůty (15. 7. 2016) stanovené k případnému doplnění skutkových tvrzení účastníkům soudem při jednání konaném dne 22. 6. 2016 (koncentrace řízení) uvedl, že žalobci bylo předem a najednou sděleno několik přeprav s dotazem, zda je rozúčtuje na dvě samostatné přepravy, na což žalobce přistoupil. V této

souvislosti žalovaný poukazoval na objednávku z 28. 11. 2014, jejímž předmětem bylo šest přeprav ve dnech 1. – 8. 12. 2014 a označena společnost Subculture shop, s. r. o., na kterou měla být vystavena faktura; na objednávku č. 002/12 z 8. 12. 2014, jejímž předmětem bylo pět přeprav ve dnech 9. – 15. 12. 2014, přičemž fakturovány měly být opět společnosti Subculture shop, s. r. o.; a objednávku č. 003/12 z 12. 12. 2014, jejímž předmětem bylo pět přeprav ve dnech 16. – 22. 12. 2014 a opět měly být fakturovány společnosti Subculture shop, s. r. o. Popíral, že by kdy některý z jeho jednatelů či navrhovaný svědek J. Š. osobně jednali s L. N. (manželka jednatele žalobce – pozn. odvolacího soudu), či že by kdy žalobce navštívili v jeho sídle. A tvrzení žalobce, že žalovaný byl srozuměn s povinností platit přepravy, jestliže je nezaplátí společnost Subculture shop, s. r. o., označil za nepodložené. Připustil, že J. Š. pro něj tuto agendu vyřizoval, ale v žádném případě nebyl a není žalovaným vyplácen. Dodal, že pokud by z objednaných přeprav měl být zavázán on sám, postrádalo by smysl, aby pro jednu a tutéž přepravu od dodavatele v Polsku do Maďarska byly vystavovány dva mezinárodní nákladní listy (dále jen „CMR“). Poukazoval na to, že CMR vystavovali řidiči žalobce, aniž by žalovaný mohl (ne-)správnost údajů v nich jakkoli ovlivnit, tyto CMR pak obdržel až spolu s fakturací přepravy z Polska do České republiky. K prokázání svých tvrzení navrhoval písemné prohlášení G. J. z 10. 7. 2016, který byl kontaktní osobou společnosti Subculture shop, s. r. o. K potvrzení zavedené praxe navrhoval výslech J. Š.. Vyslovil podezření, že žalobou uplatněné přepravy byly zaplacený a navrhoval, aby si soud vyžádal zprávu od příslušného finančního úřadu, zda vůbec, příp. kdy bylo podáno opravné daňové přiznání, jestliže žalobce tvrdí, že původní fakturaci stornoval a následně vystavil fakturu novou.

V replice k tomuto podání žalovaného (soudu doručena 26. 7. 2016) žalobce setrval na svém stanovisku, že mezi účastníky se nejednalo o zavedenou praxi a že povinnost žalovaného zaplatit přepravy, které objednal, nelze přenášet na společnost Subculture shop, s. r. o. Tento fakt nemůže být dle žalobce narušen ani tím, že z jeho strany byly respektovány výslovné pokyny žalovaného o fakturačních údajích. Přednesl námitky k žalovaným navrhovanému výslechu svědka Š..

Při jednání konaném dne 14. 9. 2016 soud vyslechl svědky J. Š. a L. N., zamítl důkazní návrhy žalovaného, který se za účelem zpochybnění svědecké výpovědi L. N. dovolával výslechu M. V., G. J. a účastnické výpovědi svého jednatele, stejně jako stranou žalující navrhovaný účastnický výslech jednatele žalobce (navrhován k odstranění pochybností ve výpovědi svědka Š.). Upozornil účastníky na koncentraci řízení k datu 15. 7. 2016 a za účelem přípravy a vyhlášení rozhodnutí jednání odročil na 22. 9. 2016.

Soud prvního stupně žalobě zcela vyhověl a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 99.158,40 Kč. Z odůvodnění jeho rozsudku vyplývá, že se zabýval otázkou své pravomoci k projednání sporu a svůj kladný závěr odůvodnil odkazem na čl. 31 odst. 1 Úmluvy CMR (vyhláška č. 11/1975 Sb.). Po skutkové stránce dospěl na základě provedení dokazování k závěru, že žalobce na základě šesti písemných objednávek provedl pro žalovaného ve dnech 2. – 3. 2. 2015 šest mezinárodních nákladních přeprav zboží z Trince do Visonty v Maďarsku či zpět a dále marný nájezd nákladního automobilu pro přepravu do Tarnowskie Góry v Polsku. V rámci provedených přeprav došlo k předpokládaným prostojům v rozsahu sedmi dnů. Dohodnutá cena přeprav včetně prostojů a marného nájezdu činila 5.664 € bez DPH. Žalobce provedené přepravy nejprve vyúčtoval společnosti Subculture shop, s. r. o., která jejich zaplacení odmítla s tím, že si je u žalobce neobjednávala, že je objednával žalovaný, který je smluvní stranou smlouvy o přepravě. Nato

žalobce vystavil opravné daňové doklady a dohodnutou cenu, která včetně 21 % DPH činí 6.853,44 € (bez DPH 5.664 € - pozn. odvolacího soudu), vyúčtoval dne 1. 7. 2015 žalovanému se splatností téhož dne. Žalovaný však požadovanou částku ani přes výzvy nezaplatil. Soud prvního stupně současně zjistil, že společnost Subculture shop, s. r. o., žalobci zaplatila minimálně 16 jiných přeprav, které žalovaný u žalobce objednal v listopadu a prosinci 2014, a které dle objednávek žalovaného měl žalobce fakturovat právě tomuto subjektu. Dodal, že na všech objednávkách žalovaného je jako kontaktní osoba uveden J. Š., který u žalovaného pracuje a v rozhodné době pracoval jako zprostředkovatel (přitom poukazoval na emailovou adresu J. Š. uvedenou na objednávkách). Dle závěru soudu však J. Š. nebyl oprávněn jednat jménem žalovaného a na jeho účet, písemné objednávky byly vždy podepsány jednatelem žalovaného a J. Š. byl na objednávkách uveden jen jako kontaktní osoba. Nebyl oprávněn jednat ani jménem společnosti Subculture shop, s. r. o., a jménem této společnosti nebyl oprávněn jednat ani žalovaný. Uzavřel, že objednávky přeprav učinil žalovaný, nikoliv společnost Subculture shop, s. r. o., byť tato společnost několik obdobných dřívějších přeprav objednaných žalovaným u žalobce uhradila. Dle názoru soudu prvního stupně J. Š. zprostředkoval dohodu žalobce, žalovaného a společnosti Subculture shop, s. r. o., dle které část přepravy z Trince do Maďarska bude z daňových důvodů účtována společností Subculture shop, s. r. o., a uvěřil svědkyni N., že J. Š. na jednání u žalobce uvedl, že v případě problémů s úhradou ze strany Subculture shop, s. r. o., přepravu uhradí žalovaný. Po právní stránce dospěl k závěru, že vztah mezi účastníky v postavení podnikatelů je třeba vzhledem k době jeho vzniku posuzovat i podle nového občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb., dále jen „občanský zákoník“). Žalobce a žalovaný spolu konkludentně (§ 546 občanského zákoníku) uzavírali smlouvy o přepravě věci, na jejich základě se žalobce zavázal žalovanému přepravit věc jako zásilku z místa odeslání do místa určení, žalovaný se zavázal zaplatit žalobci přepravné (§ 2555 odst. 1 občanského zákoníku). Žalobce přepravu v ujednané době, resp. bez zbytečného odkladu provedl (§ 2558 občanského zákoníku) a žalovanému tak vznikla povinnost bez zbytečného odkladu zaplatit sjednané přepravné (§ 2564 odst. 1 občanského zákoníku). Mezi účastníky sice bylo dohodnuto, že provedené přepravy budou z daňových důvodů fakturovány společností Subculture shop, s. r. o., jednalo se však jen o dohodnuté fakturační údaje (způsob úhrady), povinnost zaplatit přepravné tížila žalovaného (§ 1935 občanského zákoníku). Soud prvního stupně akceptoval tvrzení žalovaného, že právní jednání vyvolává i právní následky vyplývající z obchodních zvyklostí či zavedené praxe stran (§ 545 občanského zákoníku), uzavřel však, že zvyklosti ani zavedená praxe nemohly a nemohou vyvolat žádné právní následky k tíži třetích osob. Společnost Subculture shop, s. r. o., úhradou několika jiných přeprav v dřívějším období nepřevzala závazek žalovaného zaplatit další žalovaným objednané přepravy, přičemž žalobce k převzetí závazku žalovaného zjevně souhlas nedal. Za situace, kdy by soud i akceptoval tvrzení žalovaného, že předmětné přepravy žalovaný objednával jménem a na účet společnosti Subculture shop, s. r. o., a že žalobce přepravu poskytl této společnosti, jednalo by se o neoprávněné právní jednání žalovaného jménem společnosti Subculture shop, s. r. o., které nebylo touto společností dodatečně schváleno (§ 440 občanského zákoníku), a z takového právního jednání by byl opět zavázán žalovaný. Pokud žalovaný v rámci své obrany poukazoval na ustanovení § 1744 občanského zákoníku, dospěl soud prvního stupně k závěru, že toto ustanovení na danou věc nedopadá, neboť ve vztahu mezi žalobcem a společností Subculture shop, s. r. o., žádné nabídky činěny nebyly. Toto ustanovení se naopak uplatní ve vztahu k faktickému přijetí nabídky žalovaného žalobcem tím, že žalovaným objednanou přepravu vykonal. Nárok žalobce tak soud prvního stupně shledal zcela důvodným, a proto žalobě

vyhověl, včetně požadovaného příslušenství (úroků z prodlení) - § 1968 a 1970 občanského zákoníku ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný. Vytýkal soudu prvního stupně, že nepřihlédl k jím označeným důkazům, neúplně zjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc tak i nesprávně právně posoudil. Poukazoval na to, že soud prvního stupně zcela odmítl zavedenou praxi všech dotčených stran, která mezi nimi byla praktikována v období od listopadu 2014 až do dubna 2015. Žalovaný přepravu v podstatě jen zprostředkoval, přepravy byly objednány jménem a na účet společnosti Subculture shop, s. r. o. Skutečnost, že k tomu byl žalovaný oprávněn, prokazují předešlé i následující přepravy. Mezi stranami tak byla dle žalovaného zavedena obchodní zvyklost, podle které třístranný (přepravní) obchod probíhal. Vytýkal soudu prvního stupně, že zcela nepochopitelně vynechal skutečnost, že všechny (tj. i sporné) přepravy žalobce nejprve vyfakturoval a uplatňoval vůči společnosti Subculture shop, s. r. o. Důvody, které tuto společnost vedly k odmítnutí zaplacení těchto přeprav, označil za zcela vedlejší, a názor soudu prvního stupně na celou věc jakož i vztah mezi účastníky označil za chybný. Dle názoru žalovaného v posuzovaných případech byla uzavřena inominátní třístranná smlouva o spolupráci (se znaky smlouvy o přepravě), jejíž podstatou bylo, že část přepravy hradí žalovaný a část společnost Subculture shop, s. r. o. Žalovaný v této souvislosti poukazoval na to, že jinak by daný obchod vůbec nerealizoval, zboží v Polsku nenakoupil ani by je nenechal žalobcem přepravit. Jednalo se tedy o okolnost rozhodnou pro samotnou koupi zboží i její přepravu. Žalovaný trval i na svém názoru, že celý případ je nutno po právní stránce hodnotit jako zavedenou obchodní praxi, a to i vzhledem k tomu, že mezi dotčenými subjekty nebyla nikdy realizována žádná jiná konstrukce obchodní spolupráce. Je přesvědčen, že tento jeho názor podporuje i samotné jednání žalobce, který předmětné přepravy nejprve vyúčtoval společnosti Subculture shop, s. r. o. Právní hodnocení soudu prvního stupně označil za příliš zjednodušující a ignorující podstatu spolupráce i faktický stav – vlastnictví přepravovaného zboží a v čí režii se daná přeprava odehrávala. Svůj názor se snažil podpořit i odkazem na daňové souvislosti. Dále se ve svém odvolání zabýval hodnocením svědeckých výpovědí s tím, že de facto zůstalo neodůvodněno, proč svědka J. Š. soud považoval za nevěrohodného. Potvrdil, že nesporel provedení přeprav, spornými však činil žalobcem účtované prostoje, neboť ty v době objednávky nelze předvídat. Vyslovil podezření, že L. Nováková si objednávky sama upravovala, a namítal, že žalobce skutečnost, že k prostojeům došlo, neprokázal a neprokázal ani dohodu o jejich ceně. Dodal, že více světla do podstaty obchodu přitom mohlo přinést svědectví G. J., které však soud prvního stupně ryze formalisticky jako nehodící se vyřadil. Ze stejného důvodu (nepřípustnost pro koncentraci řízení) pak soud prvního stupně vyřadil i žalovaným navrhované důkazy – výslech jednatele žalovaného a M. V.. Žalovaný se však s argumentací soudu neztotožňuje. Je přesvědčen o jejich přípustnosti, když výslech jednatele žalovaného měl potvrdit nepravdivost svědecké výpovědi L. N., a sdělení G. J. vyvstalo až po prvním jednání. Je přesvědčen, že tímto postupem soudu prvního stupně mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Další odvolací námitka žalovaného směřovala proti splatnosti uplatněné pohledávky, resp. proti části výroku ohledně počátku prodlení, když poukazoval na to, že stěžní mohla být splatná ve stejný den, v jaký byla vystavena faktura. Poukazoval na to, že ohledně splatnosti mezi účastníky žádná dohoda uzavřena nebyla. Z procesního hlediska pak soud prvního stupně dle žalovaného zásadně pochybil, pokud jde o poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. S obecným odkazem na „konstantní judikaturu Ústavního soudu“ vyslovil přesvědčení, že soud je povinen stranu sporu vždy poučit, pokud její tvrzení nepovažuje za unesená nebo prokázaná, a pokud ani po provedení dalších

důkazů nemá tvrzení za prokázána, je soud povinen danou stranu poučit znovu a znovu vyzvat k doplnění důkazů. Jestliže soud prvního stupně takové poučení žalovanému neposkytl, opět zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, nebo aby jej změnil a žalobu zamítl. V doplnění odvolání na podporu svého závěru, že se mezi účastníky jednalo o zavedenou praxi, označil za přepjatě formalistický závěr, že jen pouze proto, že žalovaný přepravu objednával, musí za takovou přepravu hradit. Vyslovil přesvědčení, že jeho role při objednávání přepravy byla ryze formální, neboť jako česká společnost snáze komunikoval se žalobcem. To však nic nemění na tom, že přepravu objednal s tím, že její část zaplatí společnost Subculture shop, s. r. o., o čemž tato společnost i žalobce zcela nesporně věděli. Za takové situace pak dle žalovaného může být za spravedlivé považováno jen rozhodnutí odpovídající zavedené praxi, tj. že povinným k zaplacení přepravného v části CZE – HUN je společnost Subculture shop, s. r. o. Současně vytýkal soudu, že samotný postoj společnosti Subculture shop, s. r. o., k celé věci náležitě nezjistil, a k tomu měly být i vyslechnuty žalovaným navržené osoby. Neprovedením výslechů a spokojením se s důkazně nicneříkajícími písemnými zprávami soud opět porušil základní procesní práva žalovaného. Opětovně prezentoval svůj názor na věrohodnost slyšených svědků.

Žalobce v replice k odvolání žalovaného uvedl, že rozsudek soudu prvního stupně žalovaným namítanými vadami netrpí. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný u žalobce objednával provedení předmětných přeprav s výslovným pokynem, aby přepravné bylo fakturováno třetímu subjektu. Za situace, kdy tento subjekt odmítl zaplatit (akceptovat) stanovenou cenu, nezbylo žalobci než se svých nároků domáhat po žalovaném. Dle jeho názoru se mezi účastníky nejednalo o žádnou dlouhodobou obchodní praxi, nadto takovým způsobem ani nelze přenášet povinnost k plnění na třetí osobu, která s tím nesouhlasila. Jednání žalovaného označil za účelové, vedené snahou jakkoli se vyhnout plnění žalobci. Poukazoval na to, že při prvním jednání sám žalovaný za podstatu sporu označil skutečnost, že předmětné přepravy měly být zaplacený společností Subculture shop, s. r. o. V době po koncentraci řízení a v odvolání pak uváděl a uvádí další důvody, pro které není povinen plnění poskytnout, zpochybňuje samotné objednávky a provedení plnění žalobcem. Za novoty je dle žalobce nutno považovat i námitky žalovaného ve vztahu ke splatnosti faktury, jakož i argumentaci týkající se přechodu vlastnických práv k přepravovanému zboží. Žalobce je přesvědčen, že v daném případě je podstatné, kdo předmětné přepravy u něj objednával, zda přepravy byly žalobcem vykonány a žalobci tak vznikl nárok na jejich zaplacení a vůči komu – jestliže třetí osoba, na kterou žalobce dle výslovného pokynu žalovaného vystavil daňové doklady, odmítla tyto zaplatit, tzn. neprovedla následný souhlas s tímto jednáním, které dle tvrzení žalovaného mělo jít v její prospěch. Vyjádřil svůj názor na věrohodnost slyšených svědků Š. a N. a nedůvodnou označil odvolací námitku žalovaného, že se soud prvního stupně nezabýval skutečností, že žalované přepravy žalobce nejprve fakturoval a uplatňoval vůči společnosti Subculture shop, s. r. o. Shrnul svůj pohled na věc, dle kterého mezi účastníky byly na základě objednávek žalovaného uzavírány smlouvy o přepravě věcí, na jejichž základě se žalobce zavázal vykonat pro žalovaného objednané přepravy zásilek z místa odeslání do místa určení s tím, že následně se žalobce řídil výslovným pokynem žalovaného k fakturaci. Žalovaný neprokázal, že společnost Subculture shop, s. r. o., s objednávkami jednotlivých přeprav souhlasila, ani že mezi žalobcem, žalovaným a společností Subculture shop, s. r. o., byl třístranný vztah takové intenzity a délky, že by bylo možné usuzovat na dlouhodobou zavedenou obchodní praxi, která je však dle žalobce zcela vyloučena v případě, kdy by k plnění zavazovala třetí subjekt (bez

jeho výslovného souhlasu). K tíži žalobce pak nemůže jít skutečnost, že respektoval výslovné pokyny žalovaného, pokud jde o fakturační údaje. Převazy objednal a výši přepravného sjednal žalovaný, proto je povinen přepravné zaplatit. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s ustanovením § 212 a § 212a o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné toliko v části rozporující soudem prvního stupně stanovený počátek prodlení.

V posuzovaném případě se odvolací soud s výjimkou stanovení počátku prodlení ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právním hodnocením věci soudem prvního stupně, že smlouvy o přepravě byly na základě objednávek žalovaného v posuzovaných případech uzavřeny mezi žalobcem a žalovaným, jakož i s názorem, že zavedená obchodní praxe mezi účastníky nemůže zavazovat třetí subjekt.

K procesní stránce věci je třeba uvést, že po prvním jednání ve věci (22. 6. 2016) nebylo mezi účastníky sporu o žalobcem provedených službách (převazách), žalovaný při tomto jednání výslovně uvedl, že objednávky nejsou sporné, stejně jako provedení přeprav. Podstata sporu spočívala v tom, zda povinnost žalobou uplatněnou částku tíží žalovaného, o čemž byl přesvědčen žalobce, nebo společnost Subculture shop, s. r. o., což tvrdil žalovaný. Přitom na podporu svého názoru se žalovaný dovolával zavedené obchodní praxe mezi účastníky, kdy žalovaný u žalobce objednával převazy, které poté hradila společnost Subculture shop, s. r. o. Otázka, zda se mezi účastníky jednalo o zavedenou dlouhodobou a ustálenou praxi, byla jako sporná při tomto prvním jednání označena i soudem. Bezprostředně poté žalobce doplnil skutková tvrzení, že žalovaného po první objednávce v roce 2014 upozornil na to, že provedenou přepravu není oprávněn účtovat společnosti Subculture shop, s. r. o., a jestliže nastanou problémy s placením, bude přepravu fakturovat žalovanému jako objednateli. K prokázání tohoto svého tvrzení označil důkaz výsledkem svědkyně L. N. s tím, že tato měla být přítomna jednání žalobce se zástupcem žalovaného. Žalovaný existenci takového upozornění od žalobce popřel a v této souvislosti navrhl výslech svědka Š.. Na to soud poučil žalovaného dle ustanovení § 118a o. s. ř., aby doplnil skutková tvrzení o tom, zda společnost Subculture shop, s. r. o., s objednávkami žalovaného (resp. se závazkem jejich zaplacení) souhlasila a označil k jejich prokázání důkazy. Účastníky poučil dle ustanovení § 118b o. s. ř. a k případnému doplnění skutkových tvrzení a důkazů jim stanovil lhůtu do 15. 7. 2016. V této lhůtě žalobce označil důkazy k prokázání svého tvrzení, že nebyl ve smluvním vztahu se společností Subculture shop, s. r. o. (žádost společnosti Subculture shop, s. r. o., adresovaná žalobci datovaná 31. 3. 2015 o storno faktur týkajících se žalobou uplatněných nároků; dopis společnosti Subculture shop, s. r. o., ze dne 17. 6. 2015 adresovaný právnímu zástupci žalobce). Žalovaný v této lhůtě označil k prokázání jím tvrzené zavedené praxe rozdělené fakturace šestnáct přeprav objednaných žalovaným objednávkami ze dne 28. 11. 2014, 8. 12. 2014 a 12. 12. 2014 (objedávky předložil k důkazu – soudem prvního stupně byly provedeny), popřel, že by některý z jednatelů či J. Š. někdy osobně jednali s L. N. či že by kdy žalobce navštívili v jeho sídle. K prokázání svých tvrzení o zavedené praxi navrhoval důkaz písemným prohlášením G. J. ze dne 10. 7. 2016 (soudem prvního stupně proveden), kterého označil za kontaktní osobu společnosti Subculture shop, s. r. o. Zopakoval návrh na výslech J. Š. (soudem

prvního stupně proveden). Posledním důkazním návrhem žalovaného v tomto podání bylo, aby si soud v souvislosti s tvrzením žalobce o stornu faktur vystavených původně vůči společnosti Subculture shop, s. r. o., u příslušného finančního úřadu vyžádal zprávu, zda vůbec (příp. kdy) bylo podáno opravné daňové přiznání (soudem prvního stupně pro nadbytečnost zamítnuto). Až teprve v podání doručeném soudu 7. 9. 2016 (tedy po koncentraci řízení) přednášel další argumenty pro své přesvědčení, že povinnou k zaplacení předmětných přeprav je společnost Subculture shop, s. r. o., navrhoval výslech svého jednatele, výslech Ing. Mariána V., jednatele společnosti Subculture shop, s. r. o., a výslech G. J., pracovníka společnosti Subculture shop, s. r. o. Nově rovněž rozporoval žalobcem tvrzené prostoje (výslovně tyto popřel), stejně jako marný nájezd žalobce do Polska. Vznášel námitky ve vztahu k pravosti žalobcem předkládaných objednávek a poukazyval na nedostatky žalobcem předložených nákladních listů. V této souvislosti je nutno poukázat na to, že jak objednávky, tak i nákladní listy byly soudem k důkazu provedeny při jednání dne 22. 6. 2016, přičemž žalovaný tyto objednávky výslovně označil za nesporné!

Dle názoru odvolacího soudu, podstatnou bylo v daném sporu vyřešení otázky, zda je žalovaný ve věci tzv. pasivně legitimován. Tato otázka byla jasně vymezena již při prvním jednání před soudem prvního stupně a účastníci byli soudem řádně poučeni a vyzváni k případnému doplnění skutkových tvrzení a důkazů. Na takto nastolenou procesní situaci reagoval každý z účastníků ve vymezeném časovém prostoru (do 15. 7. 2016) po svém. Soud prvního stupně se dle názoru odvolacího soudu dostatečně řádně a úplně s touto otázkou vypořádal, vycházel přitom ze všech důkazů navržených účastníky v době, než nastala koncentrace řízení, a dospěl přitom k závěru, že žalobce nebyl v přímém vztahu se společností Subculture shop, s. r. o. (a to ať již na základě uzavřené smlouvy nebo zavedené obchodní praxe) a správně se tvrzeními žalovaného zabýval i z hlediska právního hodnocení jeho postavení co by zprostředkovatele. Odvolací soud se s těmito závěry soudu prvního stupně zcela ztotožňuje a dovoluje si v podrobnostech na ně odkázat. Odvolací námitku žalovaného, že mu postupem soudu prvního stupně bylo odepřeno právo na spravedlivý proces, neshledává odvolací soud vzhledem k výše uvedenému důvodnou.

Pokud pak byla v dalším řízení účastníky nastolena otázka věrohodnosti svědků N. či Š., pak je nutno poukázat na to, že výslech svědkyně L. N. byl žalobcem navržen až v souvislosti s tvrzením, že žalobce žalovaného upozorňoval na to, že v případě problému s placením přeprav společností Subculture shop, s. r. o., bude tyto účtovat žalovanému. Jelikož však dle názoru soudu povinnost zaplatit objednané přepravné jednoznačně tíží žalovaného jako objednatele, nebylo prokázání skutečnosti, zda žalobce takové upozornění žalovanému skutečně poskytl, pro rozhodnutí věci relevantní. Proto ani odvolací soud nepovažoval za nutné zabývat se podrobně otázkou věrohodnosti těchto svědků. Pro úplnost je nutno uvést, že není pravdou, že žalovaným navrhované výslechy jednatele žalovaného, Ing. Mariána V. a G. J. byly reakcí na výslech svědkyně L. N., neboť ta byla soudem vyslechnuta až při jednání dne 14. 9. 2016. Je sice pravdou, že žalovaný výslech těchto osob i při tomto jednání navrhoval, nicméně prvotní jeho návrh byl obsažen v podání doručeném soudu 7. 9. 2016. S ohledem na výše uvedené odvolací soud nepovažoval za nutné doplnit výslech těchto osob za účelem zpochybnění svědecké výpovědi L. N. navrhovaný žalovaným v odvolání. K prokázání dalších skutečností se jednalo o důkazní návrhy vzhledem ke koncentraci řízení (§ 118b o. s. ř.) opožděné, a proto i odvolací soud návrhy na provedení těchto důkazů zopakované v odvolání žalovaného zamítl. Jelikož se odvolací soud ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu

prvního stupně pokud jde o povinnost žalovaného zaplatit žalobci částku 6.853,44 €, nepovažoval za nutné opakovat ani dokazování výsledkem svědka J. Š.. V souvislosti s tímto žalovaným navrženým svědkem si však odvolací soud nemůže odpustit poukázat na dost neobvyklou skutečnost, že mu účastník řízení (žalovaný) na počátku řízení udělil plnou moc k nahlížení do spisu (plná moc udělená jednatelem žalovaného dne 27. 4. 2016 – čl. 77 spisu).

Jestliže se žalovaný v rámci své závěrečné řeči v odvolacím řízení dovolával toho, aby za situace, kdy i odvolací soud zaujal názor, že v posuzovaném případě nešlo o zavedenou praxi mezi účastníky, bylo řečeno, co vše se musí stát, a co vše musí být dáno, aby taková praxe byla přijata, pak odvolací soud uvádí, že této jeho žádosti nelze vyčerpávajícím způsobem vyhovět, neboť danou otázku je nutno vždy posuzovat ad hoc. V posuzovaném případě jde zejména o to, že žalovaným tvrzená zavedená obchodní praxe měla zavazovat třetí osobu. Soud prvního stupně zcela jasně vyslovil názor (a odvolací soud s ním v posuzovaném případě naprosto souhlasí), že zvyklosti ani zavedená praxe nemohly a nemohou vyvolat žádné právní následky k tíži třetích osob. Sám žalovaný v rámci své obrany (uplatněné pravda až po koncentraci řízení) jakož i v odvolání namítal, že právě rozdělení přepravy bylo rozhodnou okolností pro jeho rozhodnutí koupit zboží v Polsku a dodat je společnosti Subculture shop, s. r. o., a pokud by měl hradit přepravu až do Maďarska, daný obchod by vůbec nerealizoval, tj. zboží by v Polsku nenakoupil a ani by je nenechal žalobcem přepravit. V této skutečnosti přitom spočívá podstata sporu - podmínky dodání zboží byly sjednány mezi žalovaným jako prodejcem přepravovaného zboží a společností Subculture shop, s. r. o., jako kupujícím. Žalobci jako přepravci, tedy subjektu poskytujícímu službu přepravy, mohla (ale také nemusela) být tato dohoda mezi prodávajícím a kupujícím známa, to by však nic nezměnilo na skutečnosti, že jeho smluvním partnerem pokud jde o smlouvu o přepravě, byl žalovaný. Stejně tak pro žalobce jako přepravce bylo (za předpokladu, že nedošlo ke škodě na přepravovaném zboží) zcela irelevantní, k jakému okamžiku mezi žalovaným a společností Subculture shop, s. r. o., došlo či docházelo k přechodu vlastnictví u přepravované věci. Způsob placení žalobcem přepravovaného zboží tak spočíval především v dohodě mezi žalovaným (prodávajícím) a společností Subculture shop, s. r. o. (kupujícím). Tomuto závěru ostatně odpovídají i poukazy žalovaného na doložku CPT dle Incoterms 2010. Za situace, kdy kupující tuto dohodu nedodržel a objednatel přepravy byl žalovaný, tíží právě jeho povinnost zaplatit žalobci sjednané přepravné. Pokud jde o právní hodnocení této situace, je dle názoru odvolacího soudu dostatečně předestřena v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, a proto na ni odvolací soud odkazuje.

Jak již odvolací soud předeslal výše, nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, pokud jde o otázku počátku prodlení. Dle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 213a odst. 1 o. s. ř. proto zopakoval dokazování částí listinných důkazů potřebných pro rozhodnutí o této otázce, a to fakturou č. FOZ 001531/15131 včetně přílohy, předžalobní upomínkou ze dne 13. 7. 2015 včetně podacího archu a reakcí žalovaného na předžalobní upomínku z 22. 7. 2015.

Ze zopakovaného dokazování zcela zjevně vyplývá, že datum vystavení faktury, kterou žalobce účtuje žalovanému provedené služby, se ztotožňuje s datem její splatnosti (1. 7. 2015). Předžalobní upomínka datovaná dne 13. 7. 2015 (téhož dne byla i odeslána) obsahovala lhůtu k plnění do 31. 7. 2015. Z reakce žalovaného na tuto předžalobní upomínku datované dne 22. 7. 2015 vzal soud za prokázané, že upomínka i předmětná faktura byla žalovanému doručena dne 17. 7. 2015.

Dle ustanovení § 1963 odst. 1 občanského zákoníku, je-li obsahem vzájemného závazku podnikatelů povinnost dodat zboží nebo službu za úplatu, je cena splatná, aniž je zapotřebí výzvy k placení, do třiceti dnů ode dne, kdy byla dlužníku doručena faktura nebo jiná výzva podobné povahy, anebo ode dne obdržení zboží nebo služby, podle toho, který z těchto dnů nastal později. Bylo-li však ujednáno převzetí zboží nebo služby, popřípadě ověření, zda bylo řádně splněno, je cena splatná do třiceti dnů ode dne převzetí, popřípadě ověření. To platí i pro závazek podnikatele a veřejnoprávní korporace, popřípadě právnické osoby touto korporací založené, i když nejsou podnikateli.

Dle ustanovení § 607 občanského zákoníku, připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty pracovní den nejbližší následující.

V řízení nebylo prokázáno, že by mezi účastníky byla dohoda o splatnosti, a už vůbec nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by byla sjednána splatnost okamžitá. V reakci na tuto skutečnost žalovaný pouze poukazoval na lhůtu uvedenou v předžalobní upomínce, a žalobce uvedl, že žalovaného upomínal celkem třemi upomínkami, přičemž v soudním řízení přeložil jen tuto jednu. V souvislosti s otázkou, kdy nastalo prodlení žalovaného je proto v daném případě nutné postupovat dle výše citovaného ustanovení § 1963 odst. 1 občanského zákoníku ve spojení s § 607 občanského zákoníku a za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že faktura byla žalovanému doručena dne 17. 7. 2015 uzavřít, že nárok touto fakturou vyúčtovaný se stal splatným v pondělí 17. 8. 2015. Do prodlení se tak žalovaný dostal dnem 18. 8. 2015.

S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud dle § 219 o. s. ř. potvrdil tu část I. výroku rozsudku soudu prvního stupně, kterou byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 6.853,44 € s 8,05% úroky z prodlení ročně od 18. 8. 2015 do zaplacení (I. výrok tohoto rozsudku).

Dle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. ve zbylé části I. výrok rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl co do 8,05% úroků z prodlení z částky 6.853,44 € od 2. 7. 2015 do 17. 8. 2015 (II. výrok tohoto rozsudku).

V souladu s ustanovením § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. rozhodoval odvolací soud nově o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně. Žalobce byl v řízení neúspěšný jen ve zcela nepatrné části, soud mu proto dle § 142 odst. 3 o. s. ř. přiznal plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení žalobce před soudem prvního stupně jsou představovány:

- 1) zaplaceným soudním poplatkem za řízení ve výši 9.259 Kč;
- 2) odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 8.580 Kč (převzetí věci; podání žaloby - tarifní hodnota 186.482 Kč při kurzu 27,21 Kč/€ k datu 29. 9. 2015) dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;
- 3) odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu jednoho právní služby ve výši ½ z 8.580 Kč (předžalobní upomínka - tarifní hodnota 186.482 Kč při kurzu 27,21 Kč/€ k datu 29. 9. 2015) dle § 7 a § 11 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;
- 4) odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu pěti úkonů právní služby po 8.540 Kč (replika doručená dne 14. 3. 2016 - tarifní hodnota 185.386 Kč při kurzu 27,05 Kč/€; účast při jednání soudu dne 22. 6. 2016 - tarifní hodnota 185.523 Kč při kurzu 27,07 Kč/€; doplnění návrhů na dokazování, jejichž potřeba vyplynula při jednání soudu -

tarifní hodnota 185.248 Kč při kurzu 27,03 Kč/€ k datu 15. 7. 2016; dva úkony za účast při jednání soudu dne 14. 9. 2016, jehož délka přesáhla dvě hodiny - tarifní hodnota 185.214 Kč při kurzu 27,025 Kč/€) dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;

- 5) osmi režijními paušály po 300 Kč k úkonům ad 2) až 4) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;
- 6) cestovným na dvě jednání soudu osobním automobilem tovární RZ 3H1 7927 na trase Hradec Králové – Zlín a zpět (celková délka trasy 408 km, průměrná spotřeba 8,5 l nafty na 100 km, v roce 2016 cena PHM 29,50 Kč/l + sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,80 Kč dle vyhlášky č. 385/2015 Sb.) ve výši 2 x 2.573,46 Kč;
- 7) náhradou za ztrátu času na cestě (na jednání soudu) v rozsahu 24 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.;
- 8) náhradou za 21% DPH ve výši 15.560,36 Kč počítané z náhrad ad 2) až 7) dle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.

Celkem tedy 98.916,27 Kč. Všechny tyto náklady shledal odvolací soud účelnými pro uplatňování či bránění práva v řízení před soudem prvního stupně úspěšnějšímu žalobci a z tohoto pohledu i co do výše úměrnými k žalobou vymáhané částce. Současně neshledal žádné podmínky, pro které by bylo možno přistoupit k aplikaci ustanovení § 150 o. s. ř. (III. výrok tohoto rozsudku). Pro úplnost nutno dodat, že účelným nákladem neshledal náhradu odměny za zastoupení advokátem a režijního paušálu v souvislosti s replikou žalobce k podání žalovaného ze dne 15. 7. 2016, jež byla soudu doručena 26. 7. 2016, neboť se ve své podstatě jednalo o zopakování dosavadního stanoviska žalobce.

O náhradě nákladů odvolacího řízení soud rozhodl podle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. rovněž ve spojení s ustanovením § 142 odst. 3 o. s. ř. V odvolacím řízení byl žalobce neúspěšný pouze v nepatrné části, a proto mu soud přiznal právo na plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení žalobce jsou představovány:

- 1) odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu jednoho úkonu právní služby ve výši 8.540 Kč (vyjádření k odvolání - tarifní hodnota 185.180 Kč při kurzu 27,02 Kč/€ k datu 13. 12. 2016) dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;
- 2) odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu jednoho úkonu právní služby ve výši 8.140 Kč (účast na jednání odvolacího soudu - tarifní hodnota 175.345 Kč při kurzu 25,585 Kč/€ k datu 26. 10. 2017) dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;
- 3) dvěma režijními paušály po 300 Kč k úkonům ad 1) a 2) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006;
- 4) cestovným k jednání soudu osobním automobilem tovární RZ 3H1 7927 na trase Hradec Králové – Brno a zpět (celková délka trasy 280 km, průměrná spotřeba 8,5 l nafty na 100 km, v roce 2017 cena PHM 28,60 Kč/l + sazba základní náhrady za 1 km jízdy 3,90 Kč dle vyhlášky č. 440/2016 Sb.) ve výši 1.772,68 Kč;
- 5) náhradou za ztrátu času na cestě (na jednání soudu) v rozsahu 10 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.;
- 6) náhradou za 21% DPH ve výši 2.417,66 Kč počítané z náhrad ad 1) až 5) dle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.

Celkem tedy 22.470,34 Kč. I všechny tyto náklady shledal odvolací soud účelnými pro uplatňování či bránění práva v řízení před odvolacím soudem úspěšnějším žalobci a z tohoto pohledu i co do výše úměrnými k žalobou vymáhané částce. Současně neshledal žádné podmínky, pro které by bylo možno přistoupit k aplikaci ustanovení § 150 o. s. ř. (IV. výrok tohoto rozsudku).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená otázka posouzena jinak.

Proti rozhodnutí v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Brno 26. 10. 2017

Za správnost vyhotovení:
Irena Pospíšilová

Mgr. Zora Komancová, v. r.
předsedkyně senátu